

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 09 0 K 017879 17 Kž 4
Sarajevo, 05.10.2017. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE !

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija mr. Božidarke Dodik kao predsjednice vijeća, Nidžare Zlotrg i Slavka Pavlovića kao članova vijeća, uz sudjelovanje Amele Kešan kao zapisničara, u krivičnom predmetu osuđenog Č.A., zbog krivičnog djela zloupotreba položaja ili ovlasti iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi punomoćnice osuđenog Č.A., advokata R.E. iz S., izjavljene protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 017879 14 Kv 4 od 23.05.2017. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 05.10.2017. godine, u prisutnosti federalne tužiteljice S.S., osuđenog Č.A. i njegove punomoćnice advokata R.E. iz S., donio je

P R E S U D U

Žalba punomoćnice osuđenog Č.A. odbija se kao neosnovana i potvrđuje presuda Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 017879 14 Kv 4 od 23.05.2017. godine.

O B R A Z L O Ž E N J E

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 017879 14 Kv 4 od 23.05.2017. godine, usvojen je zahtjev osuđenog Č.A. za zamjenu novčanom kaznom neizdržanog dijela kazne zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, izrečene pravomoćnom presudom istog suda broj 09 0 K 017879 13 K od 27.09.2013. godine, kojom je osuđeni oglašen krivim za krivično djelo zloupotreba položaja ili ovlasti iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), pa mu je izrečena kazna zatvora, na osnovu odredbe člana 43 a) KZ FBiH, zamijenjena novčanom kaznom u ukupnom iznosu od 36.500,00 (tridesetišesthiljada i petsto) KM, koju je osuđeni Č.A. dužan platiti u jednokratnom iznosu u roku od trideset (30) dana od pravomoćnosti presude. na račun javnih prihoda Budžeta Federacije BiH kod „... banke“ S., broj ..., vrsta prihoda 723113. Istom presudom je odlučeno, da ukoliko osuđeni novčanu kaznu ne uplati u navedenom roku, sud će donijeti odluku o nastavku izvršenja kazne zatvora, odnosno ukoliko osuđeni novčanu kaznu plati samo djelimično izvršit će se kazna zatvora srazmjerno iznosu koji nije plaćen.

Protiv te presude žalbu je izjavila punomoćnica osuđenog Č.A., advokat R.E. iz S., zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede krivičnog zakona. Predložila je, da se pobijana presuda preinači, odnosno ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Federalni tužitelj podneskom broj T09 0 KTKŽ 0001706 17 4 od 05.07.2017. godine predložio je, da se žalba punomoćnice osuđenog Č.A. odbije kao neosnovana.

Na sjednici vijeća ovog suda koja je održana u smislu člana 319. ZKP FBiH, federalna tužiteljica je izjavila, da u cijelosti ostaje kod navoda i prijedloga iz njihovog podneska od 05.07.2017. godine, punomoćnica osuđenog Č.A. je izjavila da ostaje u cijelosti kod osnova, navoda i prijedloga iz podnesene žalbe, koju je pojasnila dok je osuđeni izjavio da prihvata podnesenu žalbu i sve ono što je izjavila njegova punomoćnica.

Nakon što je ovaj sud u smislu člana 321. ZKP FBiH, ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih prigovora punomoćnice osuđenog Č.A., odlučio je kao u izreci ove presude, iz sljedećih razloga:

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, punomoćnica osuđenog Č.A. (u daljnjem tekstu: punomoćnica osuđenog) u žalbi navodi, da prvostepeni sud u pobijanoj presudi nije dao „bilo kakve razloge o odlučnim činjenicama“. Takvu povredu nalazi u tome što je prvostepeni sud u toj presudi propustio navesti, zbog čega smatra da se „izračunavanje kazne dnevnim iznosima ne bi mogla ostvariti svrha kažnjavanja“. S tim u vezi, punomoćnica osuđenog se poziva na odredbu člana 6. stav 1. Evropske konvencije o osnovnim ljudskim pravima i slobodama (EKLJP), koja obavezuje sudove da, između ostalog obrazlažu svoje presude.

Prije svega, po ocjeni ovog suda, nisu osnovani žalbeni navodi punomoćnice osuđenog da prvostepeni sud u pobijanoj presudi nije dao bilo kakve razloge o odlučnim činjenicama. Suprotno takvim žalbenim navodima, iz obrazloženja pobijane presude proizilazi, da je prvostepeni sud prilikom odlučivanja koji će od dva alternativno propisana načina- modela zamjene kazne zatvora novčanom kaznom primijeniti rukovodio se ostvarivanjem svrhe kažnjavanja u smislu odredbe člana 42. KZ FBiH, za koju je pravilno u pobijanoj presudi naveo, da se svrha kažnjavanja ne ostvaruje samo izricanjem kazne, nego i njenim izvršenjem, koje treba da doprinese da se osuđene osobe ponašaju u skladu sa zakonom. Pri tome je taj sud cijenio, da zamjena kazne zatvora novčanom kaznom nije propisana kao zakonska obaveza, nego je ostavljeno na izbor osuđenoj osobi, da ukoliko to želi i ima za to mogućnosti, zahtjeva od suda zamjenu kazne zatvora novčanom kaznom, pod zakonom propisanim uvjetima. Nadalje, iz pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud, imajući u vidu cjelokupno stanje spisa predmeta ocjenio da se svrha kažnjavanja prema osuđenom u smislu pomenute odredbe zakona može ostvariti na način da mu se svaki neizdržani dan kazne zatvora zamijeniti sa 100,00 KM, što ukupno za godinu odnosno 365 dana iznosi 36.500,00 KM. Takva zamjena kazne zatvora novčanom kaznom bi vaspitno uticala na osuđenog da ubuduće ne čini takva niti druga krivična djela, poticalo na njegovo prevaspitanje, uticala i na ostale da ne učine krivična djela, te bi uticala i na svijest građana da uvažavaju pravila i norme pravnog poretka. Prema ocjeni tog suda, zamjenom kazne zatvora novčanom kaznom u dnevnim iznosima ne bi bilo moguće ostvariti svrhu kažnjavanja u smislu odredbe člana 42. KZ FBiH. Također je, kako to proizilazi iz pobijane presude, prvostepeni sud imao u vidu i cijenio materijalne i zdravstvene prilike osuđenog i njegove porodice, i zaključio da se radi toga ne dovodi u pitanje pravilnost donesene odluke suda u pogledu odmjeravanja visine novčane kazne, obzirom da zamjena kazne zatvora novčanom kaznom nije propisana kao zakonska obaveza koja se nameće optuženom. Stoga, po ocjeni ovog suda, kako su u pobijanoj presudi navedeni određeni i dovoljni razlozi, iz toga slijedi da prvostepeni sud nije učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka na koju je žalbom punomoćnice osuđenog

neosnovano ukazano. S obzirom na izloženo, ne može se prihvatiti da prvostepeni sud nije obrazložio svoju presudu, i da nije ispoštovao obavezu iz odredbe člana 6. stav 1. EKLJP, na koju je žalbom punomoćnice ovog osuđenog neosnovano ukazano.

Punomoćnica osuđenog u žalbi se poziva na odredbu člana 43a. stav 1. KZ FBiH, koju odredbu citira, što se odnosi na raniji KZ FBiH i pri tome se poziva na pravno shvatanje Vrhovnog suda FBiH koje je usvojeno na sjednici Krivičnog odjeljenja tog suda od 01.11.2011. godine, sa osvrtom na tačku 6. u kojoj je navedeno: "Pri odlučivanju o zamjeni kazne zatvora novčanom kaznom sud će voditi računa o svim relevantnim okolnostima, koje se odnose na ličnost osuđenog i učinjeno krivično djelo, kao i o svrsi kažnjavanja i svrsi izvršenja kazne zatvora. U konkretnom slučaju prvostepeni sud je i postupio u skladu a ne u suprotnosti sa ovim pravnim shvatanjem. Pri tome je pravilno u žalbi punomoćnica osuđenog ukazala na odluku Ustavnog suda BiH broj: AP- 2809/12 od 24.05.2013. godine, „da sudovi ne odlučuju o zamjeni, već cijeneći sve relevantne okolnosti utvrđuju visinu novčane kazne kojom će se zamjeniti kazna zatvora”, nakon koje odluke Ustavnog suda BiH je došlo do izmjene krivičnog zakona i to, odredbe člana 43a. stav 1. KZ FBiH (Sl. novine FBiH broj 59/14). Ovaj sud cijeni da je prvostepeni sud u konkretnom slučaju prilikom donošenja pobijane presude postupio u skladu sa pomenutom izmjenom zakona. Stoga, po ocjeni ovog suda, prvostepeni sud nije učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka na koju se žalbom punomoćnice osuđenog neosnovano ukazuje.

Nije osnovan ni žalbeni prigovor punomoćnice osuđenog kojim ukazuje da prvostepeni sud nije cjenio sve okolnosti relevantne za utvrđivanje visine novčanog iznosa kojim će se zamjeniti kazna zatvora, odnosno da nije cjenio imovno i zdravstveno stanje osuđenog i njegove porodice u skladu sa odredbom člana 49. stav 3. i člana 8. u vezi sa članom 43a. KZ FBiH, (u žalbi se pogrešno navodi čl. 49. stav 8., koji stav ne postoji). S tim u vezi ovaj sud podsjeća, da odredba člana 49. stav 3. KZ FBiH, se odnosi na „opća pravila o odmjeravanju kazne“ i primjenjuje se u drugoj procesnoj situaciji i to, kada sud optuženom izriče novčanu kaznu, pa će tada uzeti u obzir i imovno stanje počinitelja. Međutim, po ocjeni ovog suda, takvu odredbu nije moguće primijeniti u postupku zamjene kazne zatvora novčanom kaznom, iz prethodno navedenih razloga, jer se radi isključivo o odluci osuđene osobe da li će ili neće iskoristiti zakonsku mogućnost odnosno pravo, kako je to propisano odredbom člana 43a. stav 1. KZ FBiH. Pri tome se podrazumijeva da će osuđeni, prilikom podnošenja zahtjeva za zamjenu kazne zatvora novčanom kaznom, voditi računa o svom imovnom stanju. Prema odredbi člana 43a. stav 1. KZ FBiH proizilazi, da je sud obavezan da uvaži zahtjev osuđenog za zamjenu kazne zatvora novčanom kaznom, ukoliko se radi o izrečenoj kazni zatvora do jedne godine, a prema odredbi stava 2. člana 43a. istog zakona, sud je isključivo ovlašten da odluči o načinu računanja i visini novčane kazne. Pri odlučivanju koji model zamjene zatvorske kazne novčanom kaznom će prihvatiti, sud će se rukovoditi konkretnim okolnostima, a prije svega će imati u vidu svrhu kažnjavanja i svrhu izvršenja krivičnih sankcija, kako je to i prethodno navedeno. Dakle, i ovaj sud cijeni da sud nije u obavezi da se veže uz minimalne novčane kazne, kako bi one bile prilagođene imovnom stanju počinitelja, nego je sud obavezan da prilikom izricanja kazne, što se odnosi i na novčani iznos kojim se zamjenjuje kazna zatvora prilagodi na način da se istim može ostvariti svrha kažnjavanja, jer suprotno postupanje od toga bi dovelo do izigravanja svrhe kažnjavanja. Kako je prvostepeni sud u pobijanoj presudi u odnosu na taj dio dao razloge o odlučnim činjenicama, nije počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, na koju je neosnovano ukazano žalbom punomoćnice osuđenog.

Nadalje, u žalbi punomoćnice osuđenog se prigovara da je činjenično stanje u pobijanoj presudi pogrešno utvrđeno i da je izveden pogrešan zaključak kada prvostepeni sud nije prihvatio da se zamjena zatvorske kazne novčanom kaznom izračuna u dnevnim iznosima. Pri tome se u žalbi ukazuje, da zamjena zatvorske kazne novčanom kaznom nije „izbor“ osuđenih koji imaju mogućnost za to, nego njihovo pravo o čijoj opravdanosti se ne raspravlja, već sud utvrđuje visinu novčane kazne uzimajući u obzir sve relevantne okolnosti. S tim u vezi, žalbom se ukazuje, da nigdje zakon i ne govori da je zamjena vezana za materijalne mogućnosti i pri tome se poziva na prethodno navedenu odluku Ustavnog suda BiH broj AP-2809/12 od 24.05.2013. godine, u kojoj je zauzet stav da sudovi ne odlučuju o zamjeni zatvorske kazne novčanom, nego utvrđuju visinu novčane kazne kojom će se zamjeniti kazna zatvora. Pored toga u toj žalbi se prigovara da je prvostepeni sud zanemario sve dostavljene dokaze o zdravstvenom i materijalnom stanju osuđenog, koji dokazi su u žalbi konkretno navedeni.

Međutim, po ocjeni ovog suda činjenično stanje u pobijanoj presudi nije pogrešno utvrđeno, niti je izveden pogrešan zaključak zbog toga što prvostepeni sud nije prihvatio da se zamjena zatvorske kazne novčanom kaznom izračuna u dnevnim iznosima. Ukazivanje žalbom punomoćnice osuđenog, da zamjena zatvorske kazne novčanom kaznom nije „izbor“ osuđenih, nego njihovo pravo, koje se po ocjeni ovog suda ipak svodi na to, da osuđeni bira da li će ili neće koristiti to pravo, obzirom da ono nije obligatorno, dok je tačno da sudovi više nemaju diskreciono ovlaštenje, nego su u obavezi da takav zahtjev usvoje. U tom smislu, nakon što je donesena pomenuta odluka Ustavnog suda BiH izmijenjena je i zakonska odredba člana 43a. KZ FBiH. Nadalje, ovaj sud nalazi da prvostepeni sud nije zanemario dostavljene dokaze o zdravstvenom i materijalnom stanju osuđenog, nego je iste imao u vidu i cijenio, ali je pored toga cijenio i druge okolnosti i to, krivično djelo koje je osuđeni počinio, njegovu težinu, okolnost da je osuđeni, tada optuženi, zaključio sporazum po kojem mu je odmjerena kazna zatvora u trajanju od jedne godine, kao i da se tim sporazumom obavezao da će oštećenu obešteti, što je sve cijanjeno prilikom prihvatanja sporazuma od strane suda. Pri tome treba ukazati da je prvostepeni sud u pogledu dostavljenih dokaza o zdravstvenom i materijalnom stanju osuđenog u pobijanoj presudi im nije dao značaj kakav se pridaje tom žalbom i ocjenio je, da pomenuti dokazi nisu od uticaja na pravilnost odabira modela zamjene zatvora novčanom kaznom u određenom iznosu. U tom smislu je pravilno i punomoćnica osuđenog u žalbi istakla da nigdje zakon ne govori da je zamjena zatvorske kazne u novčanu vezana za materijalne mogućnosti osuđenog, pa samim tim, nije ni obaveza suda da utvrđuje njegove materijalne mogućnosti. Stoga je i po ocjeni ovog suda neprihvatljiva žalbena tvrdnja punomoćnice osuđenog da bi prihvatanje svih dokaza odbrane dovelo u pitanje pravilnost donesene odluke suda u pogledu odmjerene novčanog iznosa. Ovo iz razloga što je i u tom dijelu pravilno postupio prvostepeni sud i u pobijanoj presudi naveo određene razloge, koje razloge i ovaj sud prihvata opravdanim.

U žalbi punomoćnice osuđenog se dalje prigovara da je prvostepeni sud donoseći pobijanu presudu povrijedio krivični zakon, koju povredu punomoćnica nalazi u tome da nisu primjenjene, odnosno da su nepravilno primjenjene odredbe čl. 5. i 8. KZ FBiH.

Odredbom člana 5. KZ FBiH, koja odredba se odnosi na „vremensko važenje Krivičnog zakona“, u stavu 1. tog člana je propisano: „da se prema učinitelju krivičnog djela primjenjuje zakon koji je bio na snazi u vrijeme učinjenje krivičnog djela“, a u stavu 2. istog člana je propisano, da „ako se poslije učinjenja krivičnog djela zakon jednom ili više puta izmijeni, primjenit će se zakon koji je blaži za učinitelja“.

Prema stavu punomoćnice osuđenog u žalbi, pogrešno je prvostepeni sud utvrdio koji zakon je blaži za učinitelja kada je kao blaži primjenio zakon koji je važio u vrijeme podnošenja zahtjeva za zamjenu kazne zatvora novčanom kaznom, i to, kada je zakon predviđao dva alternativna načina te zamjene. Pri tome se žalbom ukazuje, da nije bitno koji zakon daje veće mogućnosti za povoljniju presudu, nego koji daje povoljniji ishod u datom slučaju, za učinitelja. Kako je prvostepeni sud utvrdio osuđenom određeni iznos u visini od 36.500, 00 KM, na način da je svaki dan izrečene kazne izjednačio sa 100,00 KM, prema žalbenom stavu punomoćnice je upotrijebio najteži od dva alternativna načina-modela zamjene kazne zatvora novčanom kaznom, bez obzira na brojnu dokumentaciju o zdravstvenom i imovnom stanju i time pogrešnom primjenom člana 5. KZ FBiH učinio povredu krivičnog zakona iz člana 313. ZKP FBiH (pogrešno navedeno KZ FBiH).

Po ocjeni ovog suda, u konkretnom slučaju ne radi se o prigovoru povrede krivičnog zakona u pitanju koji zakon je blaži za učinitelja, nego o ponavljanju žalbenog prigovora koji se odnosi na to da je prvostepeni sud u odabiru modela zamjene kazne zatvora novčanom kaznom, trebao odabrati model odmjeravanja te kazne u dnevnim iznosima, koji je povoljniji za osuđenog, odnosno, kojim bi bio manje opterećen u financijskom smislu. Naime, kod ocjene koji je zakon blaži za učinitelja, vrijedi prvenstveno kriterij vrste propisane kazne a potom se cijeni mjera te kazne, kao i cjelina drugih odredaba zakona koje mogu olakšati položaj optuženog, kako se to pravilno navodi u žalbi braniteljice. Međutim, u konkretnoj situaciji ne radi se odmjeravanju kazne učinitelju krivičnog djela (jer je ta kazna već odmjerena u presudi kojom je optuženi oglašen krivim), nego se radi o institutu *sui generis*, kojim se osuđenoj osobi omogućuje zamjena već izrečene teže vrste kazne (kazne zatvora), blažom vrstom kazne (novčanom kaznom). Odredba člana 43a. KZ FBiH je u vrijeme podnošenja zahtjeva osuđenog sadržavala odredbu po kojoj se sudu daje diskreciono ovlaštenje da odabere između dva modela zamjene kazne zatvora novčanom), odnosno, da odredi mjeru novčane kazne. No, to ni u kom slučaju ne znači da je tako postavljena zakonska odredba obavezivala sud da osuđenom odmjeri minimalnu novčanu kaznu kako bi ona bila prilagođena imovnom stanju učinitelja, nego da visinu te kazne prilagodi tako da se njome može ostvariti svrha kažnjavanja i svrha izvršenja krivičnopravnih sankcija, kako je to pravilno učinio i prvostepeni sud, a o čemu je i prethodno bilo riječi. Prema tome, pogrešan je žalbeni stav prema kojem je, pri odabiru modela zamjene zatvorske kazne novčanom, sud u obavezi da automatski primijeni onaj model kojim se visina novčane kazne utvrđuje u minimalnom iznosu, a samim time, neprihvatljiv je i žalbeni stav da bi se zbog drugačijeg odabira modela zamjene kazne zatvora novčanom, radilo o primjeni strožijeg zakona, odnosno, o kršenju člana 5. KZ FBiH. Stoga pobijanom presudom nije učinjena povreda krivičnog zakona iz člana 313. tačka d) ZKP FBiH, na koju se žalbom neosnovano ukazuje.

Nisu osnovani ni žalbeni navodi punomoćnice osuđenog, da je prvostepeni sud prekršio odredbu člana 8. KZ FBiH, koja se odnosi na „ograničenja u izvršenju krivičnopravnih sankcija“, pri čemu se poziva na komentara KZ BiH u dijelu u kojem se navodi da je pravo na poštivanje ličnosti i ljudskog dostojanstva posebno značajan princip kojeg treba poštivati u odnosu na izvršenje svih krivičnih sankcija. S tim u vezi žalbom ukazuje da je osuđeni bolesna osoba koja nema sredstava za život, niti mogućnosti da radi, ranije je neosuđivan, i uz pomoć porodice je vratio iznos prisvojenog novca, krivično djelo nije proizvelo štetne posljedice, ne postoji opasnost od ponavljanja djela, pa je onda pobijanom presudom stavljen u neravnotežan i diskriminatoran položaj, jer mu je povrijeđeno ljudsko dostojanstvo utvrđivanjem novčane kazne u iznosu od 36.500,00 KM. Prema žalbenom stavu punomoćnice osuđenog, prvostepeni sud je povrijedio odredbu člana 8. KZ BiH i učinio povredu krivičnog zakona iz člana 313. ZKP FBiH.

Prije svega, ovaj sud nalazi, da žalbena tvrdnja punomoćnice da je osuđeni stavljen u neravnopravan i diskriminatorni položaj, ne sadrži razloge kojima bi se ukazalo u odnosu na koga je diskriminiran, tj. u odnosu na koga je u neravnopravnom položaju i zbog čega. Pomenute okolnosti koje su navedene u žalbi, nisu same po sebi dovoljne za izvođenje zaključka o dovođenju osuđenog u neravnopravan i diskriminatorni položaj. Naprotiv, iz pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud, postupajući po zahtjevu osuđenog, zamijenio težu kaznu (kaznu zatvora), blažom kaznom (novčanom), pri čemu ovaj sud ponovo podsjeća da primjenom cjeline odredaba Glave VII KZ FBiH (Kazne), proizilazi da sudovi odmjeravaju kazne optuženom pri izricanju presude vodeći računa o svrsi kažnjavanja, pa i onda kada se radi o krivičnom djelu za koja su alternativno propisane novčana kazna i kazna zatvora, a ne na osnovu toga koja je vrsta kazne, odnosno, mjera kazne, povoljnija za optuženog. Dakle, povoljnost je isključena i kao odabir modela kod zamjene kazne zatvora novčanom kaznom, o čemu u svakom konkretnom slučaju odlučuje sud. Stoga ni taj žalbeni prigovor punomoćnice osuđenog nije mogao kao osnovan biti prihvaćen.

Konačno, ukazivanje u žalbi punomoćnice osuđenog na druge predmete sudova u BiH (konkretno, na presudu Suda BiH broj S1 3 K 014321 14 K od 16.10.2014. godine) u kojoj je primjenjen model zamjene kazne zatvora novčanom u dnevnim iznosima, ne dovodi u pitanje pravilnost pobijane presude. Naime, već je prethodno bilo riječi o tome da sud ima diskreciono ovlaštenje da odluči o modelu zamjene kazne zatvora novčanom tako da visinu novčane kazne prilagodi svrsi kažnjavanja u svakom konkretnom slučaju, pa kako žalba ne sadrži argumentaciju o tome da se u drugim predmetima na koje se poziva radilo o bitno identičnoj činjeničnoj i pravnoj situaciji, to slijedi da usljed takve žalbene neodređenosti, pobijana presuda nije ni mogla biti ispitana u tom pravcu.

S obzirom na izloženo, valjalo je žalbu punomoćnice osuđenog odbiti kao neosnovanu i odlučiti kao u izreci ove presude u smislu odredbe člana 328. ZKP FBiH.

Zapisničar
Amela Kešan,s.r.

Predsjednica vijeća
mr. Božidarka Dodik,s.r.